

Cu deosebită vervă și înțelegere a fost interpretată binecunoscuta *Sonatină* a lui Mircea Chiriac.

Unele mici echivocuri de intonație la prima parte s-au datorat probabil emoției inerente debutului, dar mai ales insuficienței acomodări cu acustica destul de dificilă a sălii.

În altă ordine de idei, îmi face plăcere să constat valabilitatea unui opus nu prin ceea ce „se spune” despre lucrare, ci prin frecvența ei în sala de concert.

Privind prin această prismă, prima și ultima parte a *Sonatinei* mi se par și acum — după trecerea mai multor ani — cele mai reușite.

Am lăsat la urmă aprecierea despre *Sonata* de Grieg, întrucât vreau să remarc că interpreții au găsit o modalitate proprie de a îmbina logica gândirii și structurării materiei sonore, cu fluxul expresiv, romantic prin excelență și de aceea greu de stăpinit.

În general, recitalul a constituit o bună carte de vizită pe care o așteptăm onorată și în viitoarele apariții.

DUMITRU BUGHICI

Aurelia Diaconu

Debuturi, afirmări, confirmări, aceste cuvinte erau tipărite cu litere mari pe afișul ce anunța un recital de arii și lieduri, dat de soprana Aurelia Diaconu, acompaniată la pian de Marilena Ilea și de o mică formație instrumentală.

Prin acest titlu se atrăgea într-un mod discret atenția celor interesați asupra caracterului de experiment al manifestării anunțate.

Și într-adevăr, concertele date în cocheta sală Studio a Ateneului nu sînt altceva decît încercări, experiențe. Ne-am mirat, deci, cum de a fost programată aici o cîntăreață care a dat mai multe recitaluri reușite la Sala mică a Palatului și care a participat ca solistă la multe concerte vocal-simfonice — este adevărat, majoritatea în orașele de provincie — o artistă care are la activul ei o îndelungată experiență artistică. Dar, să trecem peste acest lucru „fără importanță”, cum desigur vor replica organizatorii concertului. Ce importanță are unde cînti, important este cum cînti. Da, așa este, dacă sîntem obiectivi. Dar sîntem întotdeauna? Nu cumva, datorită experienței acumulate, nu luăm în serios un asemenea afiș mai cu seamă cînd manifestarea este și programată cu două ore înaintea concertului vestitei orchestre „Bach” din Leipzig? De...

Lăsînd la o parte această „picătură amară” administrată interpreților de către Filarmonică am putut constata că numerosul auditoriu a părăsit sala cu o mare satisfacție. A fost în mod cert un concert de aleasă ținută artistică. Trebuie observat cu cită grijă a fost întocmit programul: Händel: 4 Arie germane; Hugo Wolf: 4 lieduri pe texte de Möricke; Mussorgski: ciclul de cîntece *Camera copiilor* și, în primă audiție, Felicia Donceanu: Cantata pentru soprană și un grup de instrumente „Mai sînt încă roze”. Fără doar și poate, o alcătuire reușită. În afară de piesele lui Händel, toate celelalte au o

trăsătură comună: sînt lucrări care emană un umor fin, evocă stări sufletești dintre cele mai subtile care alternează cu rapiditate uimitoare. Deci, lucrări ce reclamă o deosebită abilitate vocală, adaptare rapidă la noua situație sonoră cerută de partitură, în sfîrșit, inteligență interpretativă. Cîntăreața a răspuns prompt tuturor acestor cerințe. Mai mult, a reușit să închege toate acele fragmente, sau mai bine spus, fragmentări melodice într-un flux continuu, a reușit să conducă pe ascultător prin toate acele stări zăgăzite de compozitor. Cităm din liedurile lui Wolf în special *Rămas bun* și *Mesajul berzelor*, redată într-un fel, care se apropie de ideal. Punctul culminant însă l-a constituit ciclul lui Mussorgski. Nici nu încerc să redau prin cuvinte ce am simțit atunci. Știu numai un singur lucru, că am gustat una dintre acele clipe muzicale cu care nu te întîlnești prea des în viață. Uitîndu-mă la cei din jurul meu mi-am dat seama că și ceilalți au fost captivați. Nu știu pe care să-l remarc în special? *Cu păpușa*, *Cărăbușul*, *Cu căluțul de lemn* sau *Motanul hoț*? Nu știu!

Dacă ne-am ocupat mai mult de Wolf și Musorgski nu înseamnă că Händel n-a fost redat la fel de bine. Dimpotrivă! Dar, cel puțin pentru noi, aceasta nu a constituit o surpriză, întrucît mai cunoașteam realizările interpretei în stilul baroc, pe care-l stăpînește ideal.

În fine, am ajuns la un punct nu mai puțin interesant: e vorba de cantata Feliciei Donceanu. Compozitoarea a scris multe lieduri frumoase, agreate atît de public cît și de interpreți. Noua cantată nu este mai puțin valoroasă chiar dacă nu putem numi *frumoase* toate cîntecele scrise pe versuri de Mace-donski din care cantata este constituită. Dar, muzica nouă nu mai reclamă azi acest epitet. *Interesant* este, poate, mai adecvat. Felicia Donceanu a încercat să păsească cu această lucrare pe un drum nou. Se poate urmări, mai ales în primele cîntece, preocuparea autoarei pentru limbaj. Însă cu cît a progresat în timp și importanță ea a uitat — și bine a făcut — ce și-a propus și a folosit limbajul ei propriu, bine profilat, interesant și frumos deopotrivă. Ca rezultat, muzica ultimelor cîntece este mult mai naturală, mai simplă, respirînd gingășie, seninătate, umor subtil și pe alocuri un charme cuceritor. *Rondelul rozelor de august*, *Valțul rozelor*, dar mai ales *Guzla* cu darul de a încînta.

Și în această lucrare, Aurelia Diaconu s-a arătat la înălțime, în dubla postură de cîntăreață și de „dirijor”. Ea a fost ajutată cu eficiență artistică de o mică formație: Nicolae Maxim și Andrei Cristofor-flaut, Octavian Morea-violoncel, Luminița Ghencea-celestă, Pace Constantinescu, Viorica Ciurilă, Ana David și Traian Sasu-percuție.

Îngrijit, acompaniamentul la pian al Marilenei Ilea.

Deci o *Confirmare* (scrisă cu litere mari)!

ANDREAS PORFETYE